

2016. szeptember 25.

Nyíregyháza

Istentisztelet

„³⁴Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szaduceusokat elnémította, köréjegyűltek. ³⁵Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta őt, és megkérdezte tőle: ³⁶„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?” ³⁷Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. ³⁸Ez az első és a nagy parancsolat. ³⁹A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. ⁴⁰E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Mt 22,34-40

Szeretett Gyülekezet!

A mai alkalmunkon az Isten iránti és az ember iránti szeretet kerül középpontba. Az Isten iránti szeretet a feltétele annak, hogy az embert szeressem. Ha az elsővel gondom van, akkor a második nem is fog létezni. Ezért engedjétek meg, hogy először az első parancsolatról beszéljek, ami az alapja, feltétele a másodiknak. Az Isten iránti szeretet, a Belé vetett hit, a Neki való engedelmisség, a Hozzá való ragaszkodás. Ez mindennek az alapja

feltétele és mércéje. Jézus ezért helyezi ezt mindenek fölé. A farizeusok elvesztek a rengeteg parancsolatban, a rengeteg tilalomban. A zsidóknak 248 parancsolatuk, 365 tilalmuk volt, e 613 „isteni” rendelkezés átláthatatlan sokaságában a vallási, erkölcsi, istentiszteleti, tisztulási parancsolatok mind egyformán fontosak és érvényesek voltak. De a gyakorlati életben a parancsolatok és a tilalmak könnyen szembekerültek egymással. Innen érthető, hogy már az írástudók megpróbálták a törvény egész tartalmát egyetlen parancsolatban összefoglalni. Ezért tette fel a kérdést Jézusnak, melyik a legnagyobb parancsolat? Melyik a legfontosabb? Hogyan lehetne összefoglalni a parancsolatokat?

Ezen a délelőttön ezzel szeretném én is szembesíteni a gyülekezetet, szeretné nekem is őszintén feltenni a kérdést: „szereted az Urat teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből?” Teljes lényed az övé? Minden zsigeredből szereted Őt? Mert az iránta érzett szeretet határozza meg, hogy imádkozol (beszélgetsz Vele), hogy Igét olvasol (engeded, hogy Ő szóljon hozzád), hogy jössz gyülekezetbe (vágysz a közösségre)

Ezek nélkül életképtelen a hívő ember! Ezek nélkül képtelen a szeretetre. A hit, az Isten iránti szeretet csak ezek által erősödhet, gyarapodhat, növekedhet. Ahogy egy házasságban is csak akkor mélyülhet a szeretet, az egymás iránti elköteleződés, ha mindketten beszélgetnek egymással őszintén, ha megbíznak egymásban, ha beszélgetnek egymással, ha minél több időt töltenek egymással, azaz közösségben vannak egymással, ezek egy jó házasságnak az alappillérei. A hívő életnek is vannak alappillérei. A mai alkalommal azt nézhetjük meg az Igéből, hogy ha valaki ezekre a pillérekre, alapokra helyezi az életét, komolyan veszi az itt elhangzottakat, akkor ez hogyan mutatkozik meg a hétköznapi életben. Mert Isten országa nem szavakban és beszédben áll, hanem tettekben. Az Isten iránti szeretet mércéje az emberek szeretete. Isten olyan embereket akar, akik követik Őt és cselekszik akaratát. Akik engedelmségben járnak és életük minden területét az engedelmség jár át. Nem bizonyos területek kerülnek Isten fennhatósága alá, hanem minden! Ő nem vasárnapi keresztyéneket akar, hanem mindennapi követőket. Akik életük minden napján és minden területén szeretik és követik Őt. Mint a

házasság: a feleségemet nem csak akkor szeretem, amikor együtt vagyunk, amikor velem van, hanem életem minden pillanatában, minden szavában, minden tettében. Amikor fizikailag távol vagyunk egymástól, akkor is szeretem és hűséges vagyok hozzá, és akkor is, amikor együtt vagyunk. Nem időszakhoz kötött a házasság élet. Ilyen az Istennek való engedelmség, az Ő követése. Nem időszakhoz kötött, nem helyhez és időhöz van kötve, hanem helytől, időtől, társaságtól, emberektől, körülményektől függetlenül Istent szeretem olyan környezetben is, ahol egyébként nem szeretik, ott is, ahol Őt megvetik, szidják és olyan időben is, amikor nem úgy mennek a dolgok, ahogy kellene, hogy menjen. Istennek való engedelmség és az Őt követése tértől és időtől független. Nem csupán vasárnap, hanem nap, mint nap. Reggelként és estéként olvassuk az Igét, engedjük, hogy Isten szóljon hozzánk Igéje által, amikor vasárnap a gyülekezetbe jövünk, hogy a hirdetett Igén keresztül megismerhessük jobban Istent, közelebb kerülhessünk Hozzá, megérthessük az akaratát, akkor mindezt átültetjük a gyakorlatba, s megéljük a hétköznapi életben. Tudjátok, a szeretetről hatalmas könyvirodalmakat lehet találni,

könyvek ezrei, tízezrei foglalkoznak a szeretetettel, de ha mind-
ezt nem váltom „aprópénzre”, s egyébként nem tudom szeretni a
másik embert, akkor mihaszna volt annak, hogy bújtam a köny-
veket, s hatalmas ismeretet szereztem a szeretet fogalmáról, ami-
kor fogalmas sincs arról, mit jelenti szeretni a másikat tettekben
és a gyakorlatban. Ezért írja Jakab: „**22Legyetek az igének cse-
lekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.**”
Mert az az ember, aki mindent tud a szeretettől, de egyébként
egy tapintatlan tuskó, az becsapja önmagát és áltatja saját magát.
Aki azt hiszi, hogy hallgatja az Igét, mindent tud az Isten orszá-
gáról, de nem engedelmeskedik Istennek, nem követi Őt és nem
szereti a felebarátját, akkor mit ér az Ő igehallgatása, akkor be-
csapja saját magát. Ezért hozza Jakab a tükör példáját elénk: „**a
tükörben nézi meg az arcát. 24Megnézi ugyan magát, de el-
megy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt.**” Tudjátok, a
hit mércéje a szeretet. Minél mélyebb a hitem, annál mélyebb a
szeretet bennem. Az Istenbe vetett hit a szeretetben mutatkozik
meg. Mivel hiszek Istenben, ezért szeretem Őt, mivel szeretem
Őt, ezért szeretem a másik embert is. Ezért írja Pál apostol olyan

szépen a korintusi levélben: „**1Ha emberek vagy angyalok
nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná let-
tem, mint a zengő érc vagy pengőcimbalom. 2És ha prófétálni
is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsesség-
nek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyszólván
hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi
vagyok. 3És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem
tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi
hasznom abból. 4A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem
irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik
fel. 5Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát,
nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. 6Nem örül a ha-
misságnak, de együtt örül az igazsággal. 7Mindent elfedez,
mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. 8A szeretet soha
el nem múlik.**” I Kor 13,1-8. Szeretet nélkül nincs hit. Mit ér az
én hitem, ha nincsen bennem szeretet? Mert ott, ahol van hit, van
szeretet is, ahol nincs szeretet, ott nincs hit. Erről beszél Jakab
ebben a részben, ezért a hit mindig a gyakorlatban mutatkozik
meg. Ha én hiszek Istenben, akkor ennek van megnyilvánulási

formája. Példaként hoz föl egy nagyon komoly és nyilvánvaló dolgot: „**26Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyesége hiábavaló. [...] Tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.**” A szavunk egy nagyon jó mérce a szeretetre. Ahogy a hit mércéje a szeretet, úgy a szeretet mércéje például az életünk és a szavunk. Mit mondunk a másokról, hogyan vélekedünk a másokról, mit terjesztünk róla, milyen indulattal vagyunk a másik ember iránt. Milyen jó lenne, ha meg tudnánk zabolázni, fékezni a nyelvünket, s a szeretet lenne a szavunk mozgatórugója. S milyen jó lenne, e képen a szeretetünk mozgatórugója pedig a hitünk lenne. A Krisztusba vetett hitünk. Nézzétek meg Krisztust. Ha a szeretetre szeretnétek példát keresni, ne keressetek senki másban, egyedül Krisztusban. Krisztus hogy tudott szeretni egy vámszedő Zákeus, akit mindenki megvetett, hogy tudott szeretni egy házasságtörésen rajtakapott parázna asszonyt, akinek azt mondta: „**Asszony, szólj hozzá [Jézus], hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?**” ¹¹„**Senki, Uram!**” – felelte. Mire **Jézus így szólt: „Én sem ítéllek el. Menj, de többé ne vétkez-**

zél!” Jn 8,10-11. Micsoda szeretet és irgalom volt a szavaiban. Vagy mekkora szeretetet tanúsított Júdás felé is, akiről tudta, hogy el fogja árulni Őt. S a szeretetnek egyik legteljesebb megjelenése a kereszten történt, amikor azt mondta: „**Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek.**” Lk 23,34. Nem szitkozódott, káromkodott a kereszten, nem volt benne indulat, hanem még a legnagyobb szenvedések közepette is szeretet és irgalom volt benne a másik ember iránt. Ez a szeretet! Ahogy János írja: „**10Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.**” I Jn 4,10. Legyen a hitünk a Krisztusba vetett hit és legyen szeretetünk mércéje a Krisztusi szeretetünk! Mert a krisztusi hit – ahogy fogalmaz Jakab – azt jelenti: megőrzi az ember önmagát a világtól. Ne szeressétek a világot, mert a világ nem szerette soha Krisztust! „**15Ne szeressétek a világot, sem azt, ami e világban van. Aki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.**” I Jn 2,15. A „világ” alatt nem azt érti, nem arról van szó, hogy a benne lévő embereket, a természetet, a környezetünket, hanem arról van szó, hogy

azt ne szeressétek, sőt határolódjatok el mindattól, amit ebben a világban tapasztaltok: a kívánságtól, a kérkedéstől, amit – ha szétnéztek – láttok. János ezt írja a világról: „¹⁰**A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: ¹¹saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. ¹²Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében,**” Jn 1,10-12. Azok, akik Krisztusban hisznek, vagy ebbe az irányba mennek, vagy abba. Vagy ezen az oldalon vannak, vagy azon. Vagy ezt szeretik, vagy azt. Vagy ennek szolgálnak, vagy annak. Ennek a hitnek lesz a mércéje az életük és az, amit mondanak, és ahogyan mondják. Ezért a Krisztusba vetett hit az nem elmélet, hanem gyakorlat! Ne elméletbe higgyetek Krisztusban és ne elméletben kövessétek Őt, hanem járjatok engedelmisségben és szeressétek Őt! Mert aki szereteti Krisztust, szeretni fogja a másikat is. Ezért beszél Jézus a két legfontosabb parancsolatról: „**Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. ³¹A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.**” Mk 12,30-31, illetve „⁶És ez a

szerelemet, hogy járjunk az ő parancsolatai szerint.” II Jn 1,6. Az ember iránt érzett szeretet alapja a Krisztusba vetett hit és a Krisztus iránt tanúsított szeretet. Ha ez nincs meg, nem lesz a másik sem. Ezért jegyezzétek meg drága testvérek, ami János apostol írt: „¹⁹**Szeressük tehát (Istent), mert Isten előbb szeretet minket. ²⁰Aki azt állítja: szeretem az Istent, de felebarátját gyűlöli, az hazug. Aki ugyanis nem szereti testvérét, akit lát, Istent, akit nem lát, hogyan szerethetné? ²¹Ezt a parancsot kaptuk tehát tőle: Aki szereti Istent, szeresse testvérét is.**” I Jn 4,19-21, mert ez lesz a Krisztusba vetett hitnek a mércéje! Ha hallgatjátok az Igét, akkor tartsátok is meg, mert az lesz igazán boldog, aki hallgatja és meg is tartja!

Ámen!